

Den eneste Interesse, der kunde ske Stade, er, om en Traad kommer saa nær ved en Telegraftraad, at den kunde genere, men det tror jeg ikke har Noget at bethede, thi den Afstand er vistnok faare ringe, men jeg mener blot, at ligesom man ikke veed, hvorvidt man gaar ved at give Paabud mod enhver Ledning, bestemt til Forplantning af Elektricitet, saaledes er det ogsaa et Indgreb i Kommunernes Selvbestemmelsesret, naar man lægger Afgjørelsen af, hvorvidt saadant Noget maa ske, i Indenrigsministeriets Haand. Jeg tænker mig blot, at en Kommunalbestyrelse, f. Ex. i en By, siger: Vi ville behjæle Byen med Elektricitet derfra og derfra. Jeg antager nu, at det altid blot vil være en Formalitet at spørge Indenrigsministeriet, men i alle Tilfælde skal man ikke flaa saadant Noget fast i en Lov. Jeg synes, at hele dette Stykke, forsaavidt man vil medtage Udtrykket „metaliske Ledninger, bestemte til Forplantning af Elektricitet“, bør undergaa nogen Forandring af Hensyn til Kommunernes Raadighed over deres Veie, Gader og Bygninger o. s. fr. Endelig staar der i sidste Punktum: „Ethvert herom opstaaende Spørgsmaal afgjøres af Indenrigsministeriet, hvorhos Statstelegrafvæsenet er berettiget til blot efter Anmeldelse til Vedkommende at bortfjerne de lovstridige Ledninger med Tilbehør“. Man tænke sig, at i en Kommune bliver der f. Ex. lagt en Ledning tværs over en Gade høit oppe i Luften — hvortil jeg vil indstyre den Bemærkning, at det er dog et Spørgsmaal, om Staten har Højhedsret over Luften — en Telegrafledning, som vel at mærke er fæstet til Husene. Der tror jeg, at Husenes Eiere ere de Eneste, der kunne gjøre Indsigelse i den Retning, og naar man har en Institution, der spæver 30—40 Alen oppe i Luften, kommer den ikke Staten ved. Men jeg vil sige, at jeg synes, det er en for streng Bestemmelse, at Statstelegrafvæsenet bare tager saadant Noget bort, og saa godkjendes det af Indenrigsministeriet; det er Forhold, som ikke bør være undtagne Domstolens Afgjørelse. Ganste vist er Ministeriet paa Statstelegrafvæsenets Omraade den højeste Øvrighed, men man veed jo, at en Embedsmand skal bære sig meget forfært ad for at blive desavoueret af sine Overordnede, og der kunde let fremkomme Forhold paa Grund af Tjenstivrighed fra Statstelegrafens Embedsmænd, som kunde være generende for Vedkommende. Min Indvending mod denne Bestemmelse skriver sig dog navnlig fra Hensynet til Kommunerne, idet man sætter dem udenfor Raadighed over Institutioner, som i alle

andre Henseender ligge under Kommunernes Raadighed. Siden jeg taler om Kommunernes Raadighed, vil jeg blot nævne det sidste Stykke af § 7, som ogsaa forekommer mig — jeg vil ikke sige ganske utilstedeligt, men ikke heldigt. Der staar nemlig, at langs offentlige Gader, Veie, Vandløb o. l. maa Træplantninger ikke foretages uden Samtykke af Telegrafvæsenet. I Praxis tvivler jeg ikke paa, at Telegrafvæsenet vil opfatte sin Stilling rigtig; men man tænke sig blot, hvad det vil sige, at der aldrig maa plantes Træer langs med offentlige Veie osv. Det vil blive et uhyre Arbejde at søge Tilladelse, hver Gang man planter et Træ, og dertil kommer, at det er aldeles ikke nødvendigt af Hensyn til Statstelegrafens Sikkerhed. Naar Træer ere plantede, varer det mange Aar, inden de voxe op til at kunne naae Telegraftraaden, og Telegrafvæsenet har allerede nu en Ret, som det benytter meget forstandigt ved en Gang imellem at se efter, til at kappe alle de Grene væk, der komme for nær ved Telegraftraaden; men at paalægge Kommunerne og tildeels ogsaa Private en saadan Byrde, det ikke at maatte anlægge Træplantninger uden Telegrafvæsenets Samtykke, forekommer mig for meget. Der er nogle enkelte Bemærkninger, jeg endnu kunde ønske at gjøre, skjøndt jeg ikke vil trætte det høie Thing. Det er angaaende det, der staar i § 9, om Statstelegrafembedsmændenes Ansvar. Det forekommer mig altfor urimelig strengt, som det staar der, at den, der ikke hemmeligholder „saavel de indleverede Telegrammers Indhold og Tilstedeværelse som Navnene paa Afsender og Modtager af Telegrammer“, straffes efter Straffelovens § 138. Det er en meget streng Straf, for det er Embedsfortæbelse, og altsaa meget strengere, end den har været hidtil, nemlig efter den paafølgende § 139, hvorefter den Embedsmand, der aabenbarer, hvad der hans Embede vedkommende bør holdes hemmeligt, kan slippe med Bøder eller simpelt Fængsel; det er der Rimelighed for. At en Embedsmand, dersom han for nogen Uvedkommende blot røber, at der er kommet Telegram til en Mand, skal straffes med Embedsfortæbelse, forekommer mig rigtignok altfor strengt. Jeg tænker mig, at i en lille By er det Præstens Fødselsdag; en Mand kommer hen til Telegrafbestyreren og siger: Det er først imorgen. Nei, varer den Anden, det er idag, for der er kommet saa mange Lykønsningstelegrammer til ham — saa har han fortabt sit Embede. Det er jo imidlertid Noget, som nærmest hører hjemme i et Udvalg.